

NA LOVU

KDYŽ ONA JE TAK BLÍZKO,“ ZAKŇOURAL ROLAN POTÉ, CO „se před nimi objevily obrysy Concorby. Takovým tónem jindy nemluvil. Natáhl paže co nejdál přes zábradlí *Tellunovy pýchy II*, jako by budovy města chtěl pohladit.

Jejich loď se právě plavila přímo kolem města, v němž Rolan strávil dětství. Protože tehdy žil na ulici jako zloděj, Abeke neočekávala, že k tomu místu pocítí nostalgii. Ale věděla, že domov vždycky zůstane domovem, to se nikdy nemění.

„Neboj se, navštívíme Concorbu cestou zpátky,“ utěšovala ho. „Můžeš mě vzít na okružní cestu městem. Nějakou chvíli tam pobudeme a pozdravíme všechny ty majitele obchodů, kterým jsi tehdy něco ukradl. To bude velká zábava.“

Rolan se zachichotal, ale netrvalo to dlouho. Abeke si všimla, že si jeho prsty nepřítomně pohrávají se zeleným pláštěm. Možná se doopravdy chtěl stavit v Concorbě. Mož-

ná chtěl každému ze své bezdomovecké minulosti ukázat, kam se dopravoval.

„Třeba bychom se tam při zpáteční cestě mohli zajít podívat na trh, jestli nenajdeme něco, co by se líbilo kamarádům,“ pokračovala Abeke tiše. „Pomůžu ti vybrat něco pro Mej-lin.“

„Ona se bude nořit do jeskyň,“ řekl Rolan. „To ona by měla vybrat dárek pro mě. Zkamenělého netopýra nebo tak něco.“

Na palubě bylo větrno. Abeke si kolem sebe těsně ovinula plášť a zastrčila si ho pod ruce, aby jí bylo ještě o něco tepleji. Ačkoliv nechtěla ztrácet naději, obávala se, že severní Amayu si nikdy nezamiluje. Byli tu přátelští lidé, nebe bez mráček a jasně modrá jezera obklopená lesy plnými zvěře. Ale také tu byla strašná zima. A bude ještě chladněji: *Tellunova pýcha II* s nimi mířila dál na sever do jezerní divočiny.

Rolan se sklesle usmál. „Když nám Lenori dala vědět, že dojde ke znovuzrození dalšího Velkého strážce, doufal jsem, že nás pošle na nějaký tropický ostrov. Představ si, že by se na opuštěné pláži ukázal třeba takový Mulop. Mohli bychom s ním vést filozofickou debatu a během toho usrkávat z kokosů.“

„Mohla by to být labuť Ninani,“ uvažovala Abeke. „Protože labuť na léto odlétají do severní Amaye. Teď je sice jaro, ale třeba sem dorazila dřív.“

Rolan luskl prsty. „A samozřejmě beran Arax! Ten byl z Amaye.“

Vtom Abeke něco napadlo. „Nemyslíš si, že by to mohl být Tellun?“ Taková představa by byla úžasná. Ostatní Velcí

strážci se Tellunovi často podřizovali. Los byl jejich vůdce, natolik silný, aby uvěznil Kova.

„Tellun,“ zopakoval Rolan a zaklepal na dřevěné zábradlí *Tellunovy pýchy II.* „Jo. To by se hodilo, co?“

Když k nim z vraního hnízda lodi dolehl křik, Abeke zaujala bojový postoj a chystala se přivolat Urazu. Ale Rolan jí na paži položil ruku, aby ji uklidnil. „To znamená, že posádka objevila místo, kde nás vysadí. Už tam skoro jsme.“

Abeke se soustředila na to, aby uvolnila sevřené ramenní svaly. Od chvíle, kdy vstoupila na palubu, byla celá napjatá. Jelikož leopardice nesnášela lodní dopravu, dívce scházela útěcha, kterou jí poskytovala Urazina přítomnost. Nová vlajková loď Zelenopláštěníků byla ještě krásnější než ta předchozí, na naleštěné třeshňové dřevo byla radost pohledět. Jenže tahle cesta jí přivolala zpět vzpomínky na plavbu se Šejnem na Zelený hrad – na společně prožité něžné chvíle na palubě, po nichž se po doplutí ukázalo, že je Šejn všechny zradil. Měla pocit, že už od té doby uplynulo hodně času, ale přestože se snažila vyhnat toho hezkého blondatého chlapce z hlavy, vzpomínky na něj se v nečekaných chvílích vracely.

Loď zastavila u jednoduchého dřevěného mola, které vyčnívalo z mechem porostlého břehu jezera daleko do třpytící se vody. Byl to poslední úsek hluboké vody, než se tamní zátoka rozdělila na potůčky a přítoky. Odtud budou muset pokračovat pěšky.

Abeke s Rolanem sestoupili níž i s batohy, jejichž obsah si během plavby několikrát přeskládali. Na houpající se palubě zápasili s popruhy, aby je dostali na ramena.

„Poslyš,“ řekl Rolan, zatímco se *Tellunova pýcha II* houpala vedle mola, „to, že si sami budeme lovit potravu, se nám může hodit. Hodně lidí ze severní Amaye jsou kočovníci, kteří po celý rok následují stáda. V Concorbě občas prodávali maso. Najít dobré stádo by současně znamenalo najít je.“

Abečiny prsty zabloudily k hladkému nilojskému dřevu krátkého luku, který měla připásaný na zádech. Na Zeleném hradě lovit nemusela a chybělo jí to. Ne to zabíjení – to jí vždy působilo obrovská muka – ale potulování se otevřenou krajinou a splynutí s přírodou.

Když Abeke vykročila k přístavnímu můstku, její těžký plátěný batoh zaskřípal. „Bude třeba, aby při nás stálo štěstí, jestli máme najít dalšího Velkého strážce dřív než Zerif,“ poznamenala.

S Rolanem po boku svižně kráčela po molu a pak vyšla na svěží vzduch pod širé nebe. Roztáhla ruce a pohlédla na jasná nebesa, jejichž modř byla prosycena slunečními paprsky. Nevydržela to. Hlasitě se rozesmála při pomýšlení na krásné a skvělé dobrodružství, které ohromná obloha slibovala. Dívka z lodi v podstatě vytancovala.

„Co to do tebe vjelo?“ uchechtl se Rolan. Ale pak se Essix odrazila od svého bidýlka na vrcholku vraního hnízda lodi a s radostným zavřísknutím nad nimi přelétla. To už se i Rolan zeširoka usmál. Když Abeke vypustila Urazu, leopardice se vrhla kupředu a velkými skoky se pustila přes trsy trávy, které byly rozesety po tvrdé černé amayské zemi. Abeke propukla v smích při pohledu na to, jak se Uraza honí za blankytnými motýly a pokouší se je polapit.

Bylo skvělé zase cítit volnost.

„Kudy se dáme?“ zeptal se Rolan.

„To je jedno!“

„Ne, vážně, kudy?“

Abeke se otáčela kolem sebe a očima zkoumala krajinu. Kam až dohlédla, tam se táhla rovina, kterou ze tří stran ohraničovaly zasněžené vrcholky hor. Byla to veliká oblast k prozkoumávání. „Dobrá otázka,“ otálela s odpovědí.

Rolan se ušklíbl. „Erlan nám řekl, že na jaře se jaci shromažďují a směřují na sever. Měli bychom na ně narazit tam, kde uvidíme nejvíc zeleně, protože tam mají nejvíc potravy.“

Abeke na něj ohromeně poulila oči.

„Co je?“ bránil se Rolan. „To jednou za čas nemůžu říct normální myšlenku?“

„To je skvělý nápad,“ řekla Abeke a uculovala se. „Pokud máme najít místo, kde je nejvíc zeleně, měli bychom se nejdříve dostat někam, odkud budeme mít dobrý výhled. Navrhnu vylézt na tamten kopec a rozhlédnout se.“

„Kopce?! *Kopcem* myslíš tamhle tu závratně vysokou horu?“

Abeke se zazubila a vyrazila.

Rolan reptal po celou cestu nahoru, ale Abeke vycítla, že to tak nemyslí. Byla si dobře vědoma jeho čilého kroku a toho, jak mu zářily oči, kdykoliv obrátil zrak k jasnému nebi, kde kroužil hnědý oblouček Essix. Cítla, jak se jí během chůze zahřívá a uvolňuje tělo – dlouho nepoužívané svaly opět začínaly pracovat.

Když se dostali na vrchol, bylo pozdní odpoledne a nad krajinou se trhala změť oranžových paprsků klesajícího slunce. Mezi hustými porosty borovic se rozprostíraly velké

plochy smaragdově zelené trávy a na jedné z pastvin se nacházelo to největší stádo zvířat, jaké Abeke kdy viděla. Bylo jich tam tolik! V první chvíli si myslela, že se dívá na řeku.

„Amayský jak,“ hlásil Rolan. „Vídával jsem jejich kůže na trhu v Concorbě, ale živé jsem je ještě nikdy neviděl. Každý místní lovec, který za něco stojí, na ně má spadeno.“

„Což znamená, že my bychom na ně měli mít spadeno také,“ řekla Abeke. „I když myslím, že před západem slunce se k tomu stádu nedostaneme.“

„Je čas se utábořit,“ prohlásil Rolan. „A prosím ne na špičce téhle hory, ale někde, kde míň fouká.“

Dalšího dne postupovali rychleji, než Abeke předpokládala. Když se ocitli u okraje stáda, nebylo ještě ani poledne. Jedna dvojice postarších jaků, kterým se pod místy pelichající srstí rýsovala žebra, zůstávala pozadu. Přestože oba tvořili snadný cíl, Abeke se ubránila pokušení napnout luk a jednoho z nich skolit. S Rolanem totiž poblíž jejich tábořiště objevili pitnou vodu a zralé plody chlebovníku, takže si naplnili břicha, aniž by museli lovit.

Vyšlo najevo, že Abečino rozhodnutí nestřílet bylo správné; když od sebe dvojice jaků podstoupila, objevilo se mezi nimi telátko. Bylo jen několik dnů staré a s klepajícími se koleny si razilo cestu vpřed. Možná, že jeho vlastní matka zemřela a tento starší pár se o něj jenom staral. Tohle mladé zvířátko by rovněž bylo snadným cílem. Ačkoliv Abeke jaky ušetřila, věděla, že se snadno může stát, že jiný lovec to neudělá; zatoulali se příliš daleko od stáda a byli na ráně.

Rolan, který ležel vedle ní, udělal v zadní části krku hlasitý, mlaskavý zvuk. Všichni tři jaci znehybněli a zvedli hlavy. Zpoza trsu trávy, kde se s Abeke skrývali, Rolan ještě jednou mlaskl. Jaci se polekali a pádili zpět ke stádu.

„Co to do háje děláš?“ zlobila se Abeke.

„Potřebují se dostat zpátky do bezpečí k ostatním,“ bránil Rolan pobouřeně. „Já jenom –“

„Je vidět, že neznáš stádová zvířata!“ Abeke ukázala na stádo, k němuž se právě připojovali tři vystrašení jaci a bučeli ostošest. Tisíce dalších jaků se bleskurychle daly do pohybu. Dusání jejich kopyt burácelo krajinou, až se země chvěla.

„Ajaj,“ podotkl Rolan tiše. „Myslím, že jsem způsobil hromadný úprk.“

„Jo,“ vzdychla Abeke a zanechala skrývání. „To si piš.“ Dala se do běhu ke stádu a Uraza s Rolanem ji následovaly. Leopardice plavnými skoky hoča brzy předhonila. Její skvrny možná s tímto severským prostředím nesplyvaly, ale stále se dokázala pohybovat rychleji než jakékoliv jiné zvíře, které Abeke znala. Přestože jaci byli rychlí, díky Uraze na zemi a Essix plachtící nahoře neměli Abeke s Rolanem žádné potíže stádo znovu nalézt, jakmile se uklidnilo.

Po půlhodině stopování došli k místu, kde les travnatou pláň po obou stranách zužoval. Stádo muselo zpomalit, aby tamtudy mohlo projít. „Zůstaneme několik set metrů za nimi,“ zavolala Abeke. „Naším cílem je najít někoho, kdo tohle stádo loví, ne ta zvířata stresovat.“

Rolan přikývl a zpomalil. „Stejně bychom si mohli dát pauzu,“ zasupěl. Uraza se na něj zadívala – trošku opovrž-

livě, pomyslela si Abeke – a potom svůj ostražitý pohled obrátila zpět ke vzdalujícímu se stádu. Abeke znechucenou leopardici povzbudivě pohládila na boku.

Stádo zpomalilo ještě víc a Abeke s Rolanem dlouho čekali, než se odtamtud hnulo. Jakmile se jakové ocitli dostatečně daleko za stromy, přátelé konečně pokračovali vpřed. Les se zde z obou stran tlačil blíž k sobě jako hrdlo láhve – v nejužším místě je od něj dělilo jen několik kroků. Abeke zvědavě upírala pohled na jednu stranu, ale žádný pohyb v lese nezaregistrovala.

To ovšem neplatilo o té druhé straně. Dívka za sebou náhle zaslechla zařvání. Když se otočila, řtil se na ni z lesa horský lev. Drápy měl natažené a byl připravený rozervat ji na kusy.

Podářilo se mu ji zaskočit. Abeke vyjekla a klopýtla.

Avšak žlutohnědý lev nepočítal s Urazou. Leopardice okamžitě zaútočila a skokem se na něj vrhla dřív, než se k Abeke stačil dostat. Obě šelmy se svalily a kutálely se po zemi, dokud nenarazily na velký kámen.

Byl to vyrovnaný zápas. Uraza byla delší, ale lev byl svalnatější. Sekl leopardici silnými zadními drápy a ona zavyla bolestí.

Abeke okamžitě ze zad sundala luk, napínala ho a proklínala se za to, že přepadení nepředvídala. Rolanova dýka žádné přípravy nepotřebovala – Abeke koutkem oka zahlédla, jak její přítel běží k zápasícím kočkám. Ve vzduchu zavřískla Essix a zřejmě se pustila do střemhlavého letu, aby se rovněž zapojila do boje.

Kdyby byl horský lev sám, zvládli by to.

Abeke pocítila ostrou bolest v páteři a tělo ji zničehonic přestalo poslouchat. Zvolna se sesula k zemi a bolest v zátylku přehlušila vše ostatní. Třebaže nevěděla co, něco ji tam stále pevněji svíralo. Nehybně ležela a cítila, jak jí po obličejí stéká horký pramínek. *Moje páteř, pomyslela si, něco se mi snaží rozdrtit páteř.*

Potom se do ní opřel příval vzduchu a ozvalo se zavřísknutí Essix. Sevření na jejím krku povolilo a ona se byla s to rukama podepřít aspoň natolik, že viděla, jak se sokolice pere s druhým horským lvem. Hnědé a bílé perí létalo vzduchem.

Moment překvapení Essix umožnil, aby lva odpoutala od Abeke, jenže v otevřeném boji neměla sokolice proti zuřivě šelmě žádnou šanci. Naštěstí se u nich brzy objevil Rolan s dýkou. Divoce se na lva vrhl a rozpáral mu dýkou břicho. Šelma zaskučela, odtrhla se od Essix a belhala se pryč. Sokolice vyskočila do vzduchu, ale klesla zpátky na zem. Jedno křídlo za sebou vláčela – očividně ho měla pochroumané.

První horský lev se vykroutil Uraze. Ti dva se teď pozorovali, v prachu kolem sebe kroužili, tiše na sebe vrčeli a cenili tesáky. Když se však druhý lev odbelhal za vzdalujícím se stádem, první se otočil a následoval ho.

Rolan byl okamžitě u Essix, starostlivě něco šeptal a objal sokolici rukama. Stoicky klidná Essix nevydala za svého zobáku jediný zvuk, zatímco Rolan něžně zkoumal její křídlo. „Myslím, že není zlomené,“ ulevilo se mu. „Jen namožené.“

Uraza k nim došla, nosem něžně šfouchla do špičky zraněného křídla a vydala ze sebe tiché, starostlivé zamňoukání. Potom obrátila pozornost k Abeke. Když dívka viděla,

jak úzkostlivě si ji leopardice prohlíží, uvědomila si, že její zranění jsou vážnější, než se domnívala. Přitiskla si ruku na krk, a když ji měla celou od krve, ušklíbala se.

Opatrně otočila hlavou ze strany na stranu, a přestože ji to bolelo, bylo možné s ní jakžtakž hýbat. Měla na krku několik ran od lvích zubů, to bylo vše. Krvácely hodně, protože se nacházely poblíž hlavy, nicméně podobná zranění už dříve prodělala a dostala se z toho.

„Začátečnická chyba,“ řekl Rolan sklesle. „Mělo nám dojít, že tohle stádo nebude přitahovat jen lidi.“

„Jo,“ přisvědčila Abeke. Odpárala si z košile pruh látky a pevně si jím obvázála krk. Zvedla při tom hlavu a všimla si, že horští lvi se přeskupili a našli si nový cíl – ono jačí telátko. Zaostávalo za zbytkem stáda. Jeho postarší opatrovníci stáli několik metrů opodál, znepokojeně bučeli, ale příliš slabě na to, aby se s horskými lvy utkali přímo.

Normálně by se Abeke do zákonů přírody nevměšovala – možná, že tohle telátko žít nemělo. Jenže pak si vybavila čelisti svírající její krk a pochroumané křídlo Essix a vzkypěla v ní zuřivost. Její pěsti se bezradně sevřely a rozevřely. Než si stačila uvědomit, co dělá, byla na nohou. Mrkáním potlačila pocity závratě, vykročila směrem ke lvům a přiložila k luku šíp.

Malé telátko se vyplašeně pohybovalo sem a tam, volalo své opatrovníky a prosilo je, aby mu přišli na pomoc. Jenže horští lvi byli neúprosní: vměstnali se mezi telátko a jeho ochránce a stále se přibližovali k vystrašenému zvířeti.

Abeke stékalo po krku víc krve, než čekala. Zjistila, že stěží zvládne běžet rovně. Jak se potácela kupředu, s obtíže-

mi napínala na luk tětivu. Chvíli trvalo, než se jí to povedlo, a třesoucíma se rukama vytáhla šíp z toulce. Kdesi za ní Rolan něco křičel, ale ona ho neslyšela – celý svět splynul v jeden veliký rachot, který jí hučel v hlavě.

Když se první lev zakousl telátku do nohy, dostala se natolik blízko, že mohla střílet. Co nejtišeji natáhla tětivu. Jenže pak se jí zamotala hlava, ztratila rovnováhu, zavrávorala a patou dopadla na větvičku, která praskla.

Horší lvi ostražitě zvedli hlavy a brzy zpozorovali svou pronásledovatelku i s jejím lukem a šípy. O chvílku později už zabijáci uháněli pryč a telátko se kolem sebe zmateně rozhlíželo. S bučením doběhlo ke svým opatrovníkům a společně zamířili do bezpečí stáda.

Abeke nedbala na Rolanův křik a pustila se do pronásledování lvů, když vtom se kolem ní mihlo cosi žlutého. V příštím okamžiku se před ní objevila Uraza a odřízla jí cestu. O co se ta leopardice snaží? Chce snad, aby se o ni přerazila? „Jdi mi z cesty!“ zaječela Abeke.

Ale Uraza jí zas odřízla cestu a pozorovala ji svýma svítícíma, fialovýma očima.

Abeke po hrudníku stékalo stále víc krve. Obloha už na jednu nebyla modrá, nýbrž bílá. Škobrtla a vycítila vedle sebe konejšivou přítomnost Urazy. Svět se roztočil. Klopýtala dál a uvědomila si, že z lesa kolem mýtiny se vynořují postavy – lidé s hnědou pletí a silnými černými spletenými vlasy.

Byla tam také zeleň stromů, koberec ze spadaneého jehličí a bílá obloha – tak bílá, až z ní šla zima. A ta zima roztočila svět ještě rychleji, že s ním nedokázala zůstat v jedné rovině; nedokázala se o něj zapřít tak, aby mohla stát rovně.

Klesla směrem k teplé Uraze, načež se jí svalila na záda. Pokusila se vstát, ale nešlo to.

Žlutá barva jí zaclonila výhled – to se přímo před ní postavila Uraza. Leopardice ze sebe vyrazila nějaký zvuk a Abeke dospěla k závěru, že jde o ochránářské zavytí. Nejistě vyklouzla zpod leopardice a ruku si tiskla ke tkanině, kterou měla obvázaný krk. Byla nasáklá krví.

Dívka nedokázala zaostřit zrak, a tak na delší čas zavřela oči a pak se je přinutila znovu otevřít. Na okamžik se její vidění projasnilo. Z úst se jí vydralo vylekané zvolání.

Byla obklopena muži a ženami. Mračili se a kolem silných ramenou měli kožešiny. Všichni do jednoho drželi oštěpy, jejichž hroty na ni mířily.